

βίδωμα

βίδωμα, το, ουσ. [<βίδωμα], το βίδωμα. **1.** ο μεγάλος εκνευρισμός, ο μεγάλος θυμός: «είχε τέτοιο βίδωμα, που δεν τολμούσε κανένας να του πει λέξη». **2.** ενέργεια παράλογη, ακατανόητη: «τι βίδωμα πάλι ήταν αυτό, να σηκωθείς στα καλά καθούμενα και να φύγεις!». **3.** η επιβολή της σεξουαλικής πράξης, η σεξουαλική πράξη: «από βίδωμα γίνεται τίποτα ή τον παίζεις σαν μικρό παιδί»·

- της *κάνω βίδωμα*, (για γυναίκες) της επιβάλλω τη σεξουαλική πράξη: «της έκανα τέτοιο βίδωμα της μικρής, που θα το θυμάται χρόνια»·

- του *κάνω βίδωμα*, **α.** τον ακινητοποιώ, τον εξουδετερώνω: «μπορώ να του κάνω βίδωμα με το ένα μου το χέρι». **β.** του αφαιρώ κάθε επιχείρημα: «μόλις πήρε το λόγο ο τάδε, του 'κανε τέτοιο βίδωμα του προέδρου μας, που δεν μπορούσε να πει λέξη». **γ.** (στη γλώσσα του ποδοσφαίρου) εξουδετέρωσα απόλυτα τον αντίπαλο παίχτη: «του 'κανε τέτοιο βίδωμα, που δεν μπόρεσε ν' ακουμπήσει ούτε την μπάλα»·

- *τρώω βίδωμα*, **α.** ακινητοποιούμαι, εξουδετερώνομαι: «επειδή δεν είμαι γυμνασμένος, μπορώ να φάω βίδωμα κι από ένα μικρό παιδί». **β.** μου αφαιρούν κάθε επιχείρημα: «μόλις πήρε το λόγο ο τάδε, έφαγα τέτοιο βίδωμα, που δεν μπορούσα ν' ανοίξω το στόμα μου». **γ.** (στη γλώσσα του ποδοσφαίρου) εξουδετερώνομαι απόλυτα από τον αντίπαλο παίχτη: «είχα ένα τράβηγμα στο πόδι μου κι έφαγα βίδωμα απ' τον αντίπαλό μου»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας